

TAMMI

CHRISTINA
LAUREN

KIEDOTTU
KOHTALOO

TÄHTIIN KIRJOITETTU

CHRISTINA LAUREN

**KIEDOTTU
KOHTALOON**

SUOMENTANUT SIIRI HORNSBY

TAMMI

HELSINKI

TÄHTIIN KIRJOITETTU

Tosirakkauden mitat
Lue minut oikein
Rakkauden melodia

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos *Tangled Up in You*
Copyright © 2025 by Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.

Teksti Christina Lauren
Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi, 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-0-47186-6

Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*Tämä kirja on omistettu kaikkien fanityttöjen
villisti pamppaileville sydämille.*

ENSIMMÄINEN LUKU

REN

Hauras aamuaurinko tanssitti kapeankaltaisia sormiaan tuoreella lumipeitteellä. Näky oli huumaavan kaunis: hentokin valonpisara sai jääkiteet säihkymään timantteina ja ruohonkorret uhkaavina smaragdipiikkeinä. Moista näkymää kuului ihailla syvään hengittäen, pitkään ja hartaasti katseella kiertäen.

Ehkä joskus toiste.

Ren Gyldenin saapas sai aikaan ihanan rasahduksen rikkoessaan pitsisen kuoren, joka oli muodostunut edellisiltana sataneen lumen päälle. Tyyntä ilmaa leikkasi hänen terävä vihellyksensä, jonka kutsusta kotieläimet riensivät aidan viereen.

Täysi ämpäri kummassakin kädessä Ren vihelsi uudelleen, nojasi porttiin selin ja nousi varpailleen, jotta sai työnnettyä salvan auki takamuksellaan. Hän astui portista aitaukseen ja sai vastaansa kotkotusten ja röhkäisyjen kuoron.

”Suuri päivä on koittanut.” Ren väisti eläinten katseita, kun hän potkaisi portin kiinni, harppoi karsinan poikki ja laski sangot maahan. Hän tyhjensi toisen laskiämpäriin kaukaloon. ”Olette varmasti iloisia puolestani, mutta teitä saattaa myös huolestuttaa.”

Hänen lempipossunsa Frank töytäisi häntä sääreensä mutaisella kärsällään, jolloin hän siirtyi pois tieltä ja päästi sian tungeksimaan aamiaisen ääreen.

”Muutos on toki iso”, Ren jatkoi. ”Mutta ei hätää. Olen antanut Stevelle tarkat ohjeet arjen aamuaskareista.”

Ren kaatoi loput ruoantähteet kaukalon matalaan päähän, josta pikkuporsaatkin ylsivät syömään. Hän sanoi niille: ”Pian teitä syöttää ensimmäistä kertaa elämässänne joku toinen. Huomaattekohan edes?”

Ren istahti kumotulle ämpärille selkä vasten kanalan seinää ja taputti reisiään kutsuen Pascal-kollikissaa syliinsä. Kissa hyppäsi kuin jousitetuilla tassuilla ja laskeutui sirosti. ”Mitäs sinä tästä tuumaat?” Ren kysyi ja rapsutti kissaa korvien takaa. ”Tuleeko sinulle ikävä minua? Voisinpa olla kahdessa paikassa yhtä aikaa. Siellä ja täällä. Olisi hauska mennä tuon tammen taakse piiloon ja kuikuilla, miten huomisaamuna pärjätte.”

Pascal ojensi oikean käpälänsä ja upotti kynnet Renin paksujen farkkuhaalareiden läpi reiteen.

”Ai luuletko, ettei mikään muutu? Sitä minäkin tuumin.” Ren puhalsi ilman keuhkoistaan hitaasti, ja hengitys tiivistyi valkeaksi huuruksi. ”Ei ainakaan sinun kannaltasi.”

Kissakehräsi.

”Kun taas minun kannaltani... Tuntuu, että kaikki muuttuu lopullisesti.” Ren nojasi päätä seinään silmät ummessa ja keskittyi tähän nimenomaiseen hetkeen – kirpeään sarastukseen, aamupalaa röhähdellen tonkiviin possuihin, kanojen hypnoottisiin nytkähtelyihin niiden nokkiessa maissinjyviä ja ohraa – jotta ei olisi ajatellut, mitä tapahtuisi huomenna tähän aikaan. Huominen oli epätietoisuuden ammottava aukko. Niin paljon kirjoja kuin Ren olikin elämänsä aikana lukenut, vastaan ei ollut koskaan tullut ainuttakaan, joka olisi opettanut hänenlaiselleen naiselle – naiselle, joka oli asunut melkein koko kaksikymmentäkaksi ikävuottaan verkottomalla maatilalla yhteiskunnan syrjämillä – miten tosimailmassa eletään.

Ren oli kuitenkin niin valmis muutokseen, että se tuntui luissa asti.

Ilmaa halkoi uusi vislaus: hänen isänsä siellä kutsui takaisin mökille. Ren avasi silmät ja huomasi, että auringon keltainen hattu oli kohonnut vuoren päälle. Nyt oli aika.

Pascal aisti muutoksen Renin olemuksessa jo ennen kuin hän ehti hievahtaakaan, ja kissa hyppäsi sylistä maahan. ”Tulen käymään joka viikonloppu”, Ren lupasi Pascalin loittonevalle hahmolle, kun se luikahti aitauksesta ja katosi pensaikkoon navetan tietämille. ”Menehän tekemään minulle kissanpentuja.”

Suu virneessä Ren keräsi ämpärit, taputti Frankin päätä vielä kerran ja palasi sitten mökille lastamaan perheen lava-autoa.

Ensimmäistä kertaa koskaan Ren ei kuitenkaan olisi halunnut lähteä kotitalta.

Epäröintiä hän ei tosiaankaan ollut tältä päivältä odottanut. Edelliskuussa hän oli tehnyt kalenterin lähtölaskentaa varten ja kiinnittänyt sen huoneensa seinään. Hän oli ryhtynyt pakkaamaan käsin veistettyä matka-arkkuaan jo viikko sitten – eikä pakattavaa edes ollut kovin paljon. Muuttoa edeltävinä päivinä hän oli raastanut vanhempiensa hermoja äärimmilleen laulamalla, tanssimalla ja jossittelemalla. Uudenlaisessa innostuksessa oli jotain, mitä ei ollut voinut vaientaa.

Paitsi ilmeisesti nyt.

Enää ei olisi tarvinnut kuin nostaa uusi matka-arkku autovanhuksen lavalle ja kavuta kyytiin tutulle keskipenkille,

missä hän nököttäisi Glorian ja Steven välissä aina Spokaneen asti. Mutta jalat eivät totelleet käskyjä.

Siinä ei ollut järkeä. Olihan Ren ennenkin käynyt kotitilan ulkopuolella. Tiistaisin ja lauantaisin koko kolmihenkinen perhe meni Troyn maalaismarkkinoille myymään itse tehtyä hilloa, hunajaa ja lukemattomia sesonkivedelmiä ja -kasviksia. Maanantaisin Ren kävi yksin autolla Dearyn kirjastossa, missä Linda antoi hänelle kaikki viikon aikana lahjoitetut käytetyt kirjat. Ja neljästi vuodessa Gyldenit ajoivat Moscowiin ostamaan polttoainetta ja rehua ja hoitamaan muita tarvittavia asioita.

Mutta tänään autoon nouseminen tuntui erilaiselta. Kuin elämän sivu olisi repäisty peruuttamattomasti kahtia. Muuttettuaan kotitilalle kolmevuotiaana perheensä kanssa Ren ei ollut viettänyt yhtäkään yötä muualla, ja nyt hänen oli määrä asua viisi päivää viikosta yliopistoasuntolassa ventovieraan huonetoiverin kanssa ja tulla kotiin vain viikonlopuiksi. Joka päivä hän istuisi saleissa, jotka olivat täynnä ihmisiä – vieläpä eri saleissa täynnä eri ihmisiä – ja nuo ihmiset olivat eläneet koko elämänsä Renille täysin tuntemattomilla tavoilla. Tämä – siis yliopistoon meno – oli ollut Renin unelma pikkutyöstä asti, mutta nyt kun unelma oli hänen hyppysissään, ahdistus jyräsi vatsaa kuin termiitti aitatolppaa.

Pärjäisivätkö hänen vanhempansa kahdestaan? Gloria ei ollut koskaan kunnolla osannut sytyttää kaasuuunin pilottiliikkiä uudelleen, jos se oli yön aikana sammunut. Stevellä taas oli nykyään vaikeuksia päästä tarpeeksi kyyryyn sitä varten. Oli tammikuun loppupuoli ja vuoden kylmin aika. Polttopuita oli varattu ainoastaan lämmitykseen, ei ruoanlaittoon. Mitä jos uuni sammuisi eivätkä he saisi sitä syttymään ennen kuin Ren tulisi taas kotiin? Ajaisivatko he Hill Valleyn kyläkauppaan käyttämään puhelinta? Tietäisivätkö he edes, mihin numeroon soittaa?

Ja pilottileikki oli vain yksi pikkujuttu. Aina kun tilalla oli töitä – ja niitä oli aina – apuun tarvittiin heistä jokaista. Puutarha ja pellot eivät katsoneet kalenteria – niitä ei kiinnostaisi, vaikka olisi tenttiviikko. Vanha lypsylehmä Callie ei korvaansa lotkauttaisi, jos Renillä oli essee kirjoitettavanaan. Ja mitä jos Steve tyhjentäisi molemmat laskiämpärit kaukalon syvään päätyyn, minne pikkupossut eivät yltäneet? Mitä jos Steve unohtaisi, että Glorian vanha rautias Poppy-tamma oli allerginen sinimailaselle ja heittäisi pellettejä vahingossa rehun sekaan?

Ren oli halunnut käydä koulua niin kauan kuin muisti, mutta vasta hiljattain – kun sivistyksenkaipuu oli kasvanut rinnassa murisevaksi möröksi – hän oli tullut pohtineeksi, mikä kumma häntä oikein esti. Lapsena häntä ei ollut haluttu panna kouluun, mutta se oli johtunut lähinnä hänen vanhempiansa pyrkimyksestä välttää yhteiskunnan vaikutteita sekä heidän luottamuspulastaan moderniin maailmaan, ja hehän olivat kuitenkin kasvattaneet hänet hyvin. Ren tiesi, mikä elämässä oli tärkeää: rehellisyys, nöyryys, kova työ ja omavaraisuus. Ja nyt hän oli aikuinen, eli teoriassa hänhän sai tehdä kuten itse halusi. Ren kuitenkin tiedosti kietoutuneensa kotitilan elämään niin tiukasti, ettei olisi rohjennut toimia sokeasti oman päänsä mukaan.

Vasta nyt, seistessään auton vieressä valmiina lähtöön, hän ymmärsi vanhempiansa pitkäaikaisen vastahakoisuuden käytännöllisemmän syyn: häntä *tarvittiin* täällä. Tämänkokoisella maatilalla kolme käsiparia oli aina parempi kuin kaksi, varsinkin, kun yksi heistä – siis Ren – oli nuorempi ja jaksoi tehdä töistä yli puolet. Lähteminen oli kenties itsekkäintä, mitä hän oli kuunaan tehnyt.

Yliopistoon pyrkiminen oli selvinnyt Renin vanhemmille samaan tapaan kuin aikoinaan se, että Ren oli rakentanut

tuulivoimajärjestelmän herra Mooneylta liienneestä metalliromusta: hän oli joka päivä livahtanut muutamaksi tunniksi salaisiin puuhiin, kunnes pian kotitilalle oli ilmestynyt uusi energianlähde. Toisaalta silloin Steve ja Gloria olivat sentään olleet tyytyväisiä, sillä kun Ren oli yhdistänyt tuulivoiman sähköverkkoon, taloon oli saatu pysyvät sähköt. Mutta kun Corona Collegen hyväksymiskirje oli saapunut ja haettu perheen postilokerosta, Steve ja Gloria olivat mulkoilleet sitä ruokapöydällä kuin Ren olisi kaatanut heidän eteensä laskiämpäriin täydeltä moskaa.

”Ei siellä opeteta mitään, mitä et täälläkin oppisi”, Steve oli sanonut.

Gloria oli nyökännyt. ”Sieltä saadut vaikutteet myrkyttävivät mielesi.”

”Lisää kirjojako sinä haluat?” Steve oli kysynyt. ”Me voidaan viedä sinut vaikka Moscovin isoon kirjastoon.”

Tosiasiassa kukaan perheestä ei ollut uskonut, että Renin hakemus hyväksyttäisiin – vaikka hän oli kaksikymmentäkaksi, hän ei ollut koskaan edes käynyt oikeassa luokkahuoneessa – joten Ren ei ollut ehtinyt laatia kunnollista puolustuspuhetta ennen kuin paksu valkoinen kirjekuori oli jo tullutkin.

Se oli lojunut puolitoista päivää avaamattomana pienellä ruokapöydällä kuin kutsumaton vieras. Lopulta Ren oli esittänyt ainoat keksimänsä perustelut – ne, joiden tiesi vetoavan vanhempiensa pahimpaan pelkoon: ”Meidän on pakko oppia varautumaan kuivuus- ja tulvakausiin paremmin. Viljasato pienenee vuosi vuodelta, ja jos asun täällä koko loppuikäni, minun täytyy olla varma, että tila elättää minut sitten, kun te olette poissa. Minun pitää päästä selvittämään, mitä ulkomaailmassa on opittu, jotta voin tuoda opit kotiin.”

Gloria ja Steve olivat vaihtaneet katseita.

Steve oli kysynyt: ”Kukas lystin maksaisi?”

”Minulle tarjottiin stipendi, joka kattaisi lukukausimaksut ja asumiskulut.”

Renin vanhemmat olivat miettineet asiaa yön yli ja esittäneet aamulla ehtonsa.

Ren asuisi asuntolassa maanantaista perjantaihin. Viikonlopuiksi hän tulisi kotiin ja hoitaisi edelleen viikoittaiset askareensa. Muille ei saanut kertoa, missä kotitila sijaitsi tai miten siellä tarkalleen ottaen elettiin, ja jos modernit vaikutteet olivat vaarassa ottaa vallan, Ren kertoisi vanhemmilleen viipymättä. Teknologiaa tuli välttää mahdollisuuksien mukaan, ja internetin käyttö oli sallittua vain, jos koulutyöt sitä vaativat. Jos Renin olemus muuttuisi millään lailla, Steve ja Gloria katkaisisivat tukensa, jolloin Ren joko palaisi kotiin tai saisi lähtöpassin loppuiäkseen.

Mutta varsinaista taistelua ei lopulta syntynyt, sillä totuus oli sanomattakin selvä: vaikka vanhemmat kuinka olisivat halunneet, he eivät laillisesti voineet estää Reniä lähtemästä.

Ja nyt Ren sitten oli lähdössä.

”Myöhäistä jänistä, Rennie”, Gloria sanoi tuttuun, kärttysisän voipuneeseen tyyliinsä. Ren oli aina ihaillut äidissään eniten juuri sitä: tämä ei vaivautunut kaunistelemaan.

”Jos kerran kouluun menet”, Steve aloitti ja tuli avaamaan auton lavan, ”hoidat sitten itse omat hommasi.” Ren oli aina ihaillut isässään eniten juuri sitä: tämä piti huolen, ettei Ren koskaan olisi riippuvainen muista.

”Minulle tulee ikävä teitä”, Ren sanoi vilpittömästi. ”Kirjoitan teille joka päivä, niin teille on postitoimistossa kirjoitettava, kun käytte keskiviikkoisin kylällä.”

Hän vetäisi syvään henkeä ja kumartui nostamaan raskaan puuarkun auton lavalle. Hän sulki perälaudan, kiinnitti sen pitkällä metallipuikolla ja kääntyi sitten katsomaan ainoaa

paikkaa, jota oli koskaan kutsunut kodikseen. Edellisyön jäljiltä pikku mökin kattoa peitti pehmeä lumikerros, mutta lämpiminä vuodenaikoina viisikymmenvuotinen tammi tarjosi varjoa ja lisäksi hyvän kiipeilypaikan. Mökin takana näkyi peltola silmänkantamattomiin. Ren lausui äänettömät, väliaikaiset hyvästöt eläimille, jotka kyhjöttivät pellolla vierekkäin viiman armoilla, jotta pääsivät paistattelemaan tammikuun lopun auringon heikoissa kärhissä.

Gloria havahdutti Renin mietteistään: ”Kerrataanpa säännöt.”

Ren räpytteli silmiään ja keskittyi äitiinsä, joka piteli matkustajanpuoleista ovea auki. ”Saan lähteä asuntolasta vain syömään, tunneille tai kirjastoon”, Ren vastasi, ja pelkkä ajatuskin pani adrenaliinin kihisemään ihon alla.

”Ei poikia, ei alkoholia”, Gloria sanoi. ”Ei ravintoloita.”

”Ei internetiä, ei meikkiä”, Steve lisäsi ratin takaa, ja Reniltä pääsi tyrskähdys, kun hän kiipesi penkin keskipaikalle.

”Meikkiä! Minullako muka?”

”Odotahan vain”, Gloria sanoi. Hän veti painavan oven kiinni perässään. ”Opiskelijaheitukat yrittävät vielä houkuttella sinua kaikenlaisiin metkuihin. Haluat oppia, mene siis oppimaan. Jätä hölmöily muille.”

”Ymmärrän kyllä äärimmäisen hyvin, mikä on tärkeää”, Ren lausui varmana. ”Pojat, alkoholi ja meikit eivät ole.”

”Näin on näreet.” Steve käänsi avainta, ja auton yrmeä moottori pörähti käyntiin.

Ren tiesi, että seikkailuun liittyvät epäroinnin siemenet olisi kannattanut pitää omana tietonaan, mutta moottorin jyly ryöpsäytti esiin pikkuruisen, jännittyneen huolenmurusen: ”Haittaakohan, että aloitan opiskelut näin myöhään?” Kysymystä seuraava hiljaisuus sai katumuksen puristamaan keuhkoja saman tien. ”Tai siis että –”

”Miten niin aloitat myöhään?” Steve tokaisi. Myöhäinen aloitus oli huolenaihe, josta Ren oli tähän mennessä koettanut pysyä hiljaa – kuten tuhannesta muustakin uuteen kokemukseen liittyvästä huolenaiheesta. Hän nimittäin pelkäsi, että yliopistoon meneminen neljä vuotta ikätovereita myöhemmin ja opintojen aloittaminen kesken lukuvuotta sadonkorjuun takia tekisi hänestä silmätikun, vaikka hän tahtoi vain sulautua joukkoon.

”Ohjelmoitujen robottien puppupuhetta”, Steve jatkoi ja kolautti vaihdekepin uudelle vaihteelle. ”Kuka väittää, että koulu pitää aloittaa tiettyyn aikaan? Kuka väittää, että kouluun pitää edes mennä?”

”Olet lukenut Latahin piirikunnan kirjastojen joka ikisen kirjan”, Gloria mutisi. ”Sinulla on päässä varmaan enemmän tietoa kuin niillä aivopestyillä opettajanplantuilla.”

”Eikä varmaan, vaan onkin.” Steve ohjasi auton pitkälle pihatielle. ”Ja jos kuulen edes pihaukselta, että mietit urasuunnitelmia, kesäopintoja tai vaihto-opiskelua, kiskaisen sinut ulos sieltä opinahjosta ennen kuin ehdit kissaa sanoa. Meille tulee emännän kanssa rankkaa, kun et ole täällä kantamassa korttasi kekkoon. Tällä kaudella on jo nyt myllätty aikataulu uusiksi, kun pääset hoitamaan kotityöt vasta viikonloppuisin.”

Ren nyökkäsi nuhdeltuna. ”Kyllä, isä. Olen hyvin kiitollinen tästä, toivottavasti tiedätte.”

”Noinkohan on.”

”Joka perjantai”, Gloria sanoi tiukasti. ”Tulemme tasan kello viisi hakemaan sinut kotiin.”

”Kyllä, äiti.” Ren katsoi Glorian puoleisesta sivupeilistä, kun hänen muistonsa viimeisten yhdeksäntoista vuoden ajalta loittonivat loittonemistaan ja olivat lopulta enää pikkiriikkisiä ruskeita täpliä lehdeettömien puiden välissä. ”Ja olen taatusti sitten jo ulkona odottamassa.”

TOINEN LUKU

REN

Jos Renin olisi pitänyt kuvailla Corona Collegen kampus-
aluetta, hän olisi luultavasti vain puhjennut lauluun.
Jukranpujut. Hänestä kotitila oli kaunis, mutta tämänveroista
upeutta hän ei ollut konsanaan nähnyt. Aavoja, laveita nurmi-
alueita. Tuuheita sokerivaahteroita, jotka syksyllä loistaisivat
ruskan väreissä. Ylväitä mäntyjä, jotka kohosivat kapeina ja
korkeina pilviä kohti. Pieni Douglasjärvi ja Spokanejoen
äkkinäinen mutka kampuksen sydämessä saivat Renin tun-
temaan kuin kotitila olisi väistynyt kimaltelevan timantti-
taivaan tieltä.

Gloria ja Steve eivät ihastelleet näkymiä yhtä vuolaasti,
mutta se nyt ei ollut mikään ihme. Spokanea lähestyttäessä
Renin jännittynyt palpätys oli käynyt aina vain vikkeläm-
mäksi, kun taas vanhemmat olivat levottomina pusertaneet
huulet niin tiukaksi viivaksi, että suunympärys kalpeni. Kun
he olivat liittyneet pois moottoritieltä, he olivat pälyilleet
graffiteja, mainostauluja ja näyteikkunoita, joissa komeili läp-
päri- ja puhelintarjouksia, lävistyksiä ja tatuointeja. Autossa
oli vallinnut kalsea hiljaisuus, mutta ainakin Ren oli sen
myötä saanut tilaisuuden päästää villit haaveet valloilleen.
Hän kuvitteli kaikkuvia luentosaleja, joissa puhui luonnon-
tieteiden ja humanististen tieteiden suurimpia neroja. Hän

kuvitteli itsensä sokraattisissa seminaareissa, lausumassa mielipiteitään opiskelutovereidensa edessä. Hän kuvitteli pitkiä pönttösiltoja kirjastossa, missä hän ahmisi kurssikirjoja puuseinäisen lukunurkkauksen suojissa.

Gloria luki kartasta reittiohjeita, ja pian heidän edessään kohosi kampus, jonka Ren oli aiemmin nähnyt vain valokuvissa: kivinen kaariportti yliopistoalueen sisäänkäynnillä, suuri nurmikko kampuksen keskellä ja kirsikkana kakun päällä Davis Hallin jalo tiiliseinäinen julkisivu. Näin kevätlukukauden alkua edeltävänä päivänä opiskelijoita parveili ankeasta säästä huolimatta siellä täällä: he seisoskelivat porukoissa, kävelivät pareittain, ylittivät katuja kiinnittämättä mitään huomiota ohiajaviin autoihin ja huikkailivat toisilleen tervehdyksiä pitkän talviloman jälkeen. Ren oli jumissa keskipenkillä mutta olisi hartaasti halunnut istua ikkunapaikalla. Hän olisi halunnut painaa kasvot niin lähelle näkymiä kuin mahdollista.

Gloria tuhahti inhosta nähdessään niin monia Renin ikätovereita tuijottamassa puhelimen kirkasta näyttöä niska kumarassa. Steve rypisti otsaansa, kun joku opiskelijapari suuteli avoimesti jalkakäytävällä. Vanhempien paheksunta oli ottanut raskaan, ruumiillisen muodon, mutta auton huristellessa eteenpäin putipuhtaalla Corona Drivella Renin riemua ei voinut sammuttaa mikään. Vihdoinkin hän oli tekemässä tämän.

Hänestä tulisi yliopisto-opiskelija.

Vanha punainen kosla teki vielä viimeisen väsyneen käännöksen, ja näkyviin tuli Renin asuntola Bigelow Hall. Julkisivun kaksiväristä tiiliseinää halkoivat pitkulaiset suoraikulmaiset ikkunat, joista kajasti lämpimänkeltaista valoa.

Ren nojautui tuulilasias kohti nähdäkseen rakennuksen katonkin. ”Onpa hieno talo”, hän kuiskasi.

Moottori rauhoittui urahtaen ja pakoputkesta pääsi pölähdys, kun he viimein pysäköivät tien viereen ruutuun, jossa luki LASTAUSALUE.

Ren kompuroi ulos Glorian perässä, nosti kädet kohti taivasta ja pyöri hitaasti ympyrää. ”Katsokaa, miten kaunista!”

Hänen äitinsä salli hänelle muutaman sekunnin ihastelu-aikaa ja viittasi hänet sitten auton taakse. ”Tule auttamaan, Ren.”

”Jos auto hinataan pois, niin ei kuulkaa hyvä heilu”, Steve tokaisi Glorian ja Renin tarttuessa matka-arkun kahvoihin.

Steve etunenässä kolmikko meni sisälle asuntolaan, josta löytyi Renin uusi arkikoti: huone 214.

Bigelowissa majoittui ainoastaan naisopiskelijoita – sen Renin vanhemmat olivat asettaneet kampusasumisen ehdoksi – ja asuntolahuone oli kaikilla mittapuilla mitäänsanomaton: siellä oli kaksi kapeaa sänkyä, kaksi vaatekaappia ja kaksi pientä työpöytää. Siitä huolimatta Ren rakastui oitis. Huone oli jaettu siististi kahtia: toinen puoli oli sisustettu kaoottisesti valokuvakollaaseilla, postikorteilla, konserttilipuilla ja rockyhtyeiden julisteilla, kun taas toinen – siis arvatenkin Renin puolisko – oli paljaan valkoinen. Sängyssä ei ollut lakanoita eikä työpöydällä tavaroita.

Tyhjä taulu. Renin sydän tykytti kovempaa.

Heidän astuessaan huoneeseen toisen työpöydän äärestä nousi tyttö. Hän oli pitkä ja kalpea, ja hänellä oli paksu tumma tukka ja mustat vaatteet kiireestä kantapäähän. Ren yritti kätkeä hämmästyksensä nähdessään lukuisat lävistykset tytön nenässä, korvissa ja huulessa. Jopa nenän väliseinässä taisi olla reikä, sillä siinä riippui rengas ihan kuin härällä.

”Hei”, Ren sanoi ja ojensi kätensä. ”Minä olen Ren. Uusi huonetoveri.”

”Joo.” Tyttö kätteli häntä löysästi. ”Miriam.”

”Tässä ovat vanhempani, Steve ja Gloria.” He tiirailivat Miriamia ja tämän sisustusta hiljaa halveksuen, kuinkas muutenkaan.

Miriam mumisi vastaukseksi: ”Kiva.”

”Oletko viihtynyt täällä Coronassa?” Ren kysyi.

Miriam vilkaisi Steveä ja Gloriaa, sitten taas Reniä. ”Öö. Ihan joo.”

”Oletko jo valinnut pääaineen?”

”Joo, viestinnän.”

Renin kulmakarvat kohosivat hitaasti, ja hän vastusti kiusausta murjaista hyväntahtoinen vitsi. Sen sijaan hän sanoi vain: ”Kuulostaa ihanalta.”

Hänen vanhempansa eivät yleensä turhia turisseet, eikä Reniä ollut koskaan haitannut olla perheen lörpöttelijä. Nyt ystävällinen jutustelu ei kuitenkaan tuntunut sopivan tunnelmaan. Aivan kuin vastaan olisi tullut sosiaalinen seinä, kun huoneeseen laskeutui kiusallinen hiljaisuus ja Miriam vain näpelöi sormuksiaan ennen kuin lamsi hartiat korvissa takaisin istumaan.

Ren kääntyi vanhempiensa puoleen ja kuiskasi: ”Haluatteko jäädä kampuskierrokselle? Se alkaa puolen tunnin päästä.”

”Ääh, ei.” Steve työnsi kädet taskuun vaivaantuneena. ”Pitää tästä lähteä kotimatkalke.”

Kaiken jännityksen jälkeen näin koruton poistuminen melkein saman tien tuntui kovin äkkiväärältä. Mutta Ren tunsu vanhempansa ja tiesi, että toisenlaistakaan vaihtoehtoa ei ollut. Gloria ja Steve eivät juuri puhuneet muille kotipuolellakaan, joten tunteelliset hyvästit Miriamin nähden eivät tulleet kuuloonkaan. Renin intoon hiipi katkeransuloinen varjo, kun hän riensi halaamaan vanhempiaan vuoron perään. ”Selvä. Ajakaa varovasti. Kiitos kyydistä.” Hän kurkotti suukottamaan heidän ahavoituneita poskia. ”Eikä huolta, muistan kyllä säännöt.”

Steve murahti: ”Pidä järki kädessä, Ren.” Hän loi tyttärensä vielä viimeisen, kaupungin vaaroista varoittavan katseen ja viittasi sitten Glorialle, jotta tämä johtaisi heidät ulos.

Ren kiipesi sängylle polvilleen ja katsoi ikkunasta, kun hänen vanhempansa nousivat autoon ja katosivat sitten samaa tietä kuin olivat tulleetkin. Rinnassa surisi jännitystä kuin mehiläisiä hunajakennossa. Hän oli *täällä*. Hän kääntyi Miriamin puoleen valmiina sukeltamaan suin päin yliopistoelämään. Päähän oli putkahtanut ainakin sata uutta kysymystä, joihin hän kipeästi toivoi vastausta.

Huonetoveri puhui kuitenkin ensin: ”Aika chillit porukat sinulla.”

Sanoissa oli pontta, jota Ren ei osannut tulkita. ”Chillit?”

”Siis rennot.” Miriam meni sängylleen ja istahti risti-istuntaan. Hän nojasi kyynärpäillä polviin ja risti kädet leukansa alle. Musta t-paita, mustat leggingsit ja jopa mustat, lohkeilleet kynsilakat varpaissa ja sormissa saivat Miriamin näyttämään Renin silmissä kauniilta pimeyden olennotta, joka oli astunut Bram Stokerin maailmasta todellisuuteen.

Ren hymyili. ”Voi, hyvin rentoja he ovatkin. Kotona on niin paljon hommaa, että minulla kävi tuuri, kun minut ylipäänsä päästettiin tänne.”

Miriamin tummat kulmat kurtistuivat ja verenpunainen suu vetäytyi viivaksi. ”Tuo oli sarkasmia. Nehän oli tosi nuivaa jengiiä.”

”Ai.” Sarkasmia. Jaa. Ren ei ollut koskaan ollut hyvä tunnistamaan sitä. ”He eivät oikein viihdy kaupungissa”, hän selitti.

Ren ei ollut vähä-älyinen. Hän oli lukenut nykykirjallisuutta ja tiesi saaneensa epätavallisen kasvatuksen, ja epäilemättä jotkut muutkin Miriamin lisäksi huomaisivat hänen niin sanotun outoutensa tai jopa huomauttaisivat siitä. Ren pukeutui eri tavalla kuin muut ikäisensä naiset:

kaikki hänen vaatteensa olivat itse tehtyjä tai ostettu käytettyinä. Hän ei katsonut televisiota eikä kuunnellut radiota, ja monet slangisanat tai kulttuuriviittaukset jäisivät koulussa varmasti tunnistamatta. Useimmat fuksit eivät olleet kaksikymmentäkaksivuotiaita, ja vielä harvemmat joutuivat viettämään viikonloput vanhempiansa luona. Nykyisin fuksivuonna lihottiin reippaasti ja tutustuttiin omaan alkoholinsietokykyyn. Flirttailtiin ja ”muhinoitiin” ja menetettiin neitsyys ihmiselle, joka särkisi lopulta sydämen.

Mutta Ren tiesi myös, että useimmat fuksit eivät osanneet rakentaa sähkökärpäslätkää kuuden voltin akusta, puukepeistä ja UV-lampusta, saati sitten kannettavaa generaattoria kaatopaikalta pelastetusta aurinkopaneelistä ja invertterin halpisversiosta. Oli monta syytä, miksi Ren ei sopisi joukkoon. Hänen tavoitteensa oli kuitenkin osoittaa jokaiselle tapaamalleen ihmiselle, että hänellä oli jotain omanlaistaan annettavaa ja että hänkin halusi oppia muilta.

Miriam paneutui vatsalleen ja pyyhkäisi peukalollaan pientä ruutua. Ren kurkotti kaulaansa nähdäkseen paremmin ihmisen, jonka meikkaamista Miriam katseli.

”Onko sinulla oma matkapuhelin?”

Miriam jähmettyi ja kääntyi sitten hitaasti. Häneltä karkasi epäuskoinen hymy ja sen päälle eleetön kysymys: ”Mitä?”

”Siinä kädessäsi. Onko tuo sinun?”

Huonetoveri räpytteli silmiään. ”On...?”

”Olen nähnyt noita markkinakävijöillä, ja lukenutkin niistä. Mutta en ole koskaan pidellyt tuollaista. Hämmästyttävää teknologiaa.”

”Kuulinkin, että tulet maalta”, Miriam sanoi. ”Mutta –” Hän elehti ikään kuin hänen ohimonsa olisi räjähtänyt. ”Niinku mahdotonta edes sisäistää, ettet ole ikinä koskenut

iPhoneen.” Hän ei silti tarjonnut puhelinta Renille, ja Ren pani mieleensä: omista laitteista ollaan tarkkoja.

”Oletko asunut täällä koko vuoden?” hän kysyi.

”Jep.”

”Kenen kanssa jaoit huoneen tätä ennen?”

Miriam ei nostanut katsettaan. ”Yhden Gabbyn. Hän reputti.”

”Mitä se tarkoittaa?”

”Ettei hän läpäissyt kursseja.”

Jotain sen suuntaista Ren oli ajatellutkin. ”Miksei?”

Miriam nauroi. ”Öö, koska hän ei käynyt niillä?”

”Ai.” Ren katseli huonetoiveriaan ymmällään. Ettäkö joku ilmoittautuisi kouluun... muttei sitten kävisi tunneilla?

”Miksei?”

”Mistä minä tiedän?”

”En vain ymmärrä.”

”Tervetuloa kerhoon”, Miriam sanoi.

”Oliko hän kiva?”

”Ihan joo.”

”Mitä hän opiskeli?”

Miriam naurahti. ”No ei selvästikään mitään.”

”Tarkoitin vain...” Ren päästi ajatuksen hiipumaan. *Ehkä Gabby ei ollut löytänyt omaa juttuaan*, hän olisi halunnut sanoa, mutta antoi sitten olla. Äkkiä ajatus siitä, että jokaisella oli oma sisäinen intohimonsa, tuntui jostain syystä räikeän naiivilta. ”Mistä olet kotoisin?”

Miriam puri huultaan ja katsoi Reniin. ”Sori. En halua olla tylly tai mitään, mutta tekisin nyt ihan vaan tätä.” Hän osoitti puhelintaan, jonka ruudulla meikkaava henkilö piirsi silmäluomeensa kukkaa, ja sitten hän työnsi korviinsa pienet valkoiset kuulokkeet ja käänsi Renille selkensä.

*Tytöllä on unelma. Pojalla on suunnitelma.
Mutta elämä heittääkin heidät kaksin karkuteille.*

Hurmaava versio rakastetusta sadusta saa uskomaan yllättäviin kohtaamisiin ja elämän odottamattomiin kiemuroihin.

Ren ei ole koskaan pitänyt iPhonea kädessään, googlannut vastauksia netistä tai seurannut ihastuksensa elämää somesta. Hän on vain lukenut muutaman kirjan (okei, satoja jos totta puhutaan), opetellut maa-laamaan, rakentanut tuulivoimalajärjestelmän tyhjistä ja elänyt 22-vuotiaaksi kotitilalla kaukana muusta maailmasta. Viimein Renin unelma toteutuu: hän pääsee opiskelemaan kaupunkiin ja uusi jännittävä elämä avautuu. Hän tapaa koulussa Fitzin, jonka suunnitelmana on valmistua huippuarvosanoin, saada rikosrekisterinsä vihdoin pyyhittyä puhtaaksi ja esittää rikasta ja menestyvää. Kohtalo kuitenkin puuttuu peliin, ja yhtäkkiä edessä on automatka Yhdysvaltojen halki ja vieressä odottamaton matkakumppani. Tien päällä kaksikko saa huomata, että joskus avain onneen löytyykin ihan läheltä.

